

Naar China

Al jaren wachtte ik vol ongeduld op het moment dat we met de kinderen terug konden gaan naar China. Vanaf hun peupertijd zetten we al een vast bedrag opzij, zodat we voldoende budget zouden hebben rond 2010. In mijn fantasie reisden we per trein, boot en vliegtuig heel China door, op zoek naar vindplaatsen, pleegouders en tehuizen. 'Of mijn kinderen wel wilden', vroegen vrienden soms nieuwsgierig. 'Natuurlijk willen ze dat', zei ik dan zonder aarzeling. China was bij ons altijd zo vanzelfsprekend aanwezig, iedere week kwam het geboorteland van onze kinderen wel op een of andere manier ter sprake. Wat zou er nou leuker zijn voor hun dan in China rondlopen?

Afgelopen voorjaar kwam de gedroomde reis toevallig ter sprake. We zaten aan tafel en ik fantaseerde er wat op los. Het zou nog wel even duren, maar op een dag zou het echt zover zijn, dan zouden we met het vliegtuig naar China gaan en iedere dag met stokjes eten.

'Ik wil helemaal niet naar China mam', zei mijn oudste dochter plotseling droog.

Waarop haar zusje gedecideerd liet volgen:

'Ik ook niet.'

Ik keek ze verbijsterd aan. Jarenlang hadden mijn kinderen hun geboorteland omarmd, maar nu ineens wilden ze er niet naartoe.

'Waarom willen jullie dat dan niet?' vroeg ik verbaasd. 'Het is toch jullie geboorteland?'

Waarop ze eensgezind antwoordden:

'We gaan liever met de auto naar Frankrijk mam, daar kun je lekker zwemmen en spelen op de camping.'

Ik maakte nog een paar tegenwerpingen, maar veel zin had het niet. Ze wilden niet, en daarmee uit. Wat verbouwereerd liet ik het onderwerp voor wat het was. Misschien was ik te vroeg over de reis begonnen, ik moest het voorlopig maar even laten rusten.

De zomer kwam, we gingen op vakantie naar Frankrijk. Toen we thuiskwamen, begonnen de Olympische Spelen. China stond een paar weken lang in het centrum van de belangstelling. Ook mijn kinderen volgden iedere dag met veel interesse de Spelen. Maar met hockey waren ze toch echt voor Nederland. En met zwemmen, hardlopen, waterpolo en tafeltennis ook. Wat had ik nou helemaal voor Chinezen? dacht ik. Hun geboorteland interesseerde hen ineens totaal niet meer.

De zomer ging voorbij, en de school begon weer. De Olympische Spelen raakten op de achtergrond, en het Franse vakantiegevoel ook.

'Mam!' riep een van mijn dochters op een dag toen ze uit school kwam, 'Yu Lin gaat in de lente op rootsreis naar China!'

Yu Lin is haar Chinese vriendinnetje op school, ze is ook geadopteerd en had in de klas uitgebreid verteld over de op handen zijnde rootsreis. Mijn dochter hapte opgewonden naar adem en vertelde honderduit over de geplande reis van hartsvriendin Yu Lin.

'Waarom gaan wij eigenlijk nog niet mam?' vroeg ze even later ongedurig.

Verbazing maakte zich van mij meester. Was ze dan vergeten dat ze een half jaar geleden helemaal niet wilde?

'Omdat je broertje pas zes is', zei ik. 'Als hij acht is kunnen wij ook gaan.' Heel even zweeg ik en nam ik hun gezichten in me op. Toen ging ik verder: '...tenminste, als jullie dat allemaal écht willen.' Vragend keek ik mijn drie kinderen aan. En alsof het de vanzelfsprekendste zaak van de wereld was, riepen ze alledrie in koor:

'Jaaaa, wij willen naar China!!'

Inmiddels zijn er weer een paar maanden voorbij. Alledrie mijn kinderen willen nog steeds naar China, dus binnen afzienbare tijd gaan we de reis waarschijnlijk wel plannen. Hoewel Sinterklaas en de Kerstman momenteel meer hun aandacht opeisen, praten we soms toch alvast over onze toekomstige reis. Wanneer gaan we? Waar willen we naartoe? Hoe groot is de kans dat ze hun pleegouders kunnen ontmoeten? Hoeveel klopt er van de informatie in het rapport?

Soms hebben ze veel zin in de reis en vragen ze honderduit. Soms ook zijn ze met andere dingen bezig en lijkt het ze minder te interesseren. Toch merk ik dat ze er, nu de reis een feit is geworden, veel meer mee bezig zijn. Sinds ze weten dat we gaan, is hun afkomst weer veel meer gaan leven. Het blijft natuurlijk een ingewikkelde kwestie. Kinderen die niet willen, kun je niet forceren. Maar soms heeft niet-willen ook te maken met niet-kennen. Het bekende Frankrijk wint het dan van het onbekende China. Want van dat wat je niet kent, kun je ook niet houden.